

Vatră Giorgică

Între Dumnezeu,
poporul Său
și arhieru

Poveste de viață...sau din iubire de preoție

Focșani, 2018

Cuprins

Prefață	5	§22	Altă judecată	202
§ 1 Întâlnirea	7	§23	Un alt drum.	223
§ 2 Drumul	11	§24	Nu suntem gloată blestemată	231
§ 3 Trădarea	16	§25	La Înalta Poartă	238
§ 4 Revolta	19	§26	Hotărârea.	292
§ 5 Te iert dar nu te uit	37	§27	Nu voi renunța	297
§ 6 Ca băieții	50	§28	Mie dor de Tine, Doamne.	304
§ 7 Judecata! Judecata!	62	§29	Învierea.	312
§ 8 Întâia instanță	80	§30	Sub teroare.	318
§ 9 Dar de Sfântul Nicolae.	90	§31	Tot Sinedriul căuta mărturie mincinoasă împotriva lui	331
§10 Anunțarea deciziei.	97	§32	Dă-l cu capul de o bordură	348
§11 Care pe care.	106	§33	Cartea minciunii	355
§12 Revolta	109	§34	Cu jalba în proțap	372
§13 Colindă fără lumină	123	§35	Plecarea doamnei Nicoleta Popa ..	386
§14 Dacă voi nu mă vreți eu vă vreau ..	125	§36	Bucuria slujirii.	390
§15 La atac.	137	§37	Confesiunea publică a părintelui Căminaru	396
§16 Iude	152	§38	Post scriptum	401
§17 Dureri peste dureri.	169	§39	Reformarea Bisericii Ortodoxe Române.	409
§18 Răstignește-l, răstignește-l.	175		Mic dicționar de termeni.	417
§19 Grea cruce, Doamne.	180			
§20 De la Ana la Caiafa	187			
§21 Vremuri tulburi	197			

Scopul cărții nu este acela de a arăta cu degetul spre o persoană anume, din această cauză numele tuturor personajelor au fost modificate, ci spre a arăta deficiențele unui sistem bisericesc bolnav. O scriam chiar episcopilor: atunci când un organism are cangrenă singura soluție de vindecare e să cureți rana și să lași timp să revină sănătatea, să apară carnea curată.

Nădăduiesc ca cei ce vor citi cartea să nu gândească cum, că aș aștepta compătimirea sau mila cuiva. Departe de mine aceasta. O fac pentru ca cei ce mă cunosc sau au aflat despre mine să știe adevărul. O fac sperând să rămână o pagină de istorie a începutului de secol XXI creștin în Biserica Ortodoxă Română dar și pentru că doresc să fie suportul pentru zorile unei schimbări. Răul din societatea românească are printre vinovați și ierarhii Bisericii Ortodoxe Române. Părtașia cu politicienii, ambiția de a construi ziduri costisitoare pe banii Statului, ambiția de a deveni o forță prin averi și lucruri materiale au făcut pe cei mai mulți dintre episcopi să își uite rostul profetic și pe acela de părinți spirituali care muștră nedreptățile și abuzurile conducătorilor vremelnici lumești. Încât astăzi, când neamul este în primejdie, între cauze este și slăbirea credinței. Avem ziduri frumoase, televiziune creștină, radio, ziar ortodox dar mult mai puțină credință. Iar credința este fundamentală pentru om și pentru societate. Știind că orice națiune se reazemă pe câțiva stâlpi importanți: familia, credința, neamul, istoria, cultura, îmi doresc ca stâlpul credinței să fie puternic, tare, spre a susține și eventualele slăbiri ale celorlalți stâlpi.

Aș fi împlinit dacă gândurile mele ar rodi în sufletele poporului lui Dumnezeu spre a-l face conștient de rostul său pe lume și de pagina de istorie pe care o scrie.

Spre mântuirea lor, a neamului în care trăim și spre binele generațiilor viitoare.

Luni, după duminica Sfinților Români, anul mântuirii 2018

Întâlnirea

„Sunt două feluri de episcopi: episcopul de aur, care se sprijină pe cârje de lemn și episcopul de lemn, care se sprijină pe cârje de aur.”

– Constantin Virgil Gheorghiu –

Preotul Căminaru George freamătă de teamă și de emoție. Deși are 43 de ani de viață și 20 de preoție și a trecut prin multe, știe ca aceasta este o întâlnire ce îi poate schimba destinul. Fusese sunat în seara dinainte de protoiereul Valerian Bogdan și somat ca a doua zi dimineața să se prezinte la Episcopie. Acum stau amândoi la ușa de la intrarea în sala de ședințe și așteaptă să vină episcopul, Stăpânul, Despotul cum chiar dânsul ținuse să precizeze în cele două ședințe cu preoții din orașul Fomșa. Episcopul întârzie. Între timp sala s-a umplut de consilierii și protopopii invitați. Intrau veseli, deși hainele negre și lungi ce fremăntau în vântul începutului de toamnă dădeau un aer de sobrietate. Salutau joviali pe protoiereu și aruncau priviri pline de sens spre invitat.

Episcopul întârzia. Căminaru se adânci în gânduri. Avusese timp de 10 ani un magazin cu cărți și obiecte religioase în orașul Fomșa. Nu era tocmai legal din punct de vedere al regulilor bisericești dar fostul episcop, de curând și pe neașteptate mort, îl tolerase. Mai mult decât atât, cu câteva săptămâni înainte de moarte, Căminaru și doi consilieri discutaseră posibilitatea ca în schimbul a câteva procente din vânzare să se acorde un accept oficial, scris, prin care magazinul să fie unul nu doar perfect legal ci chiar recomandat tuturor preoților. Urma să se semneze un protocol după sărbătorile de Anul Nou, dar în ziua de Sfântul Ioan, 7 Ianuarie, episcopul Iordan a murit. Acum totul era istorie. În locul lui a fost ales episcopul Iustin. La cele două ședințe conduse de el era anunțată

deschiderea unui magazin bisericesc gestionat de Episcopie. Înțelegând că nu mai putea să țină firma deschisă, George Căminaru a decis să renunțe la afacere. De o săptămână magazinul era închis, cei trei angajați deja erau în șomaj și marfa a fost retrasă acasă.

Căminaru știe de ce a fost chemat. Cu 5 zile înainte a fost la întâlnirea de 20 de ani cu colegii de Seminar. După revedere, cu un coleg al său a vizitat magazinul Episcopiei, deschis cu câteva zile înainte. Tânărul Ursu, consilierul în domeniu l-a recunoscut:

- Cine sunteți? Parcă vă cunosc.
- Sunt preotul Căminaru din Fomșa.
- Chiar voiam să vă caut în aceste zile. Am înțeles ca ați închis magazinul.
- Da, e adevărat.
- Voiam să vă caut pentru spatiul comercial. L-ați închiriat deja?
- Nu încă, vrem să facem curățenie și apoi voi căuta să îl închiriez.
- Și noi, Episcopia, suntem interesați. Căutăm să închiriem un spațiu comercial și ținând cont că acolo s-a format vad comercial, aș dori să îl văd. Care sunt condițiile pentru închiriere?

- Sigur, nici o problemă. Am o singură condiție, aceea de a plăti chirie la prețul zonei. Și eu am rată la bancă la acest spațiu.

- Măine o să vin la Fomșa și vă voi contacta să vedem spațiu și să vorbim.

- Vă aștept, a răspuns el.

A trecut însă și acel mâine, ziua de marți, și miercuri iar joi seara a venit telefonul protopopului Valerian. Motivul era clar, spațiul. Oare cum vor pune problema? Ce intenții au? Și de ce aici, în fața consilierilor și a protopopilor? Ce plan au?

Știa și cine este cu adevărat Iustin. Una dintre creștinele apropiate bisericii sale, a avut în trecut un apropiat o întâlnire cu el. Între fiii duhovnicești ai lui Iustin era un cunoscut medic stomatolog din orașul Fomșa. Acesta a dorit ca Iustin să îi sfințească casa și cum era firesc a hotărât să pregătească celor prezenți o gustare. Pentru că era divorțat a rugat pe Nicoleta Popa, creștina parohiei părintelui Căminaru să îl ajute. În timpul mesei Iustin a întrebat:

- De ce parohie aparțineți?

- De parohia Sfântul Andrei, a răspuns ea.

- Da, o parohie bună. Dar au acolo, la pangar, o femeie periculoasă, o adevărată scorpie.

- Eu sunt acea scorpie, a răspuns ea.

Episcopul Iustin a avut o ieșire nervoasă, s-a ridicat în picioare, a scăpat tacămurile din mână și a rămas fără replică. Era clar că nu se aștepta la asta. Doamna Popa a plecat, dar pentru ea și pentru cei apropiați ei a rămas credința că Iustin este o lichea, un om de slabă calitate.

Apăru, însă, din palat episcopul. De aproape nu mai părea atât de înalt ci mai degrabă scund. Cu pas ferm, ținând toiagul episcopal în mână, cu tenul măsliniu, cu fizionomia mai degrabă orientală, cu gesturi aproape feminine dar sigur pe sine, cu poalele rasei fluturând în vânt a trecut pe lângă Căminaru, fără să îl privească și în vreme ce preoții cântau: „pe Stăpânul și Arhiereul nostru Doamne îl păzește”, au intrat în sala de ședințe. Locul lui Căminaru a fost stabilit în capătul îndepărtat al mesei, lângă protoiereul Valerian. După o scurtă rugăciune a început ședința. Episcopul Iustin, așezat în jilț, a vorbit mai mult de o oră, ignorând „oaspetele”. Se discutau doar teme economico-financiare. Cei prezenți, stând respectuos pe scaunele incomode din lemn, gustau din covrigeii așezați, din loc în loc, în farfurioare. Dădeau aprobator din cap la fiecare idee mai importantă a lui Iustin. Semănau în hainele lor negre, până la pământ, dând din cap, cu niște pinguini. Căminaru zâmbi la acest gând. Ce fățarnici!

- Arendașii nu plătesc corect pentru pământul Bisericii. Profită de faptul că fiecare parohie negociază în nume propriu și plătesc foarte puțin. Iau și subvenție de la APIA, obțin și recolte bune. Nouă ne dau mai nimic. O să ne strângem împreună pământurile și în numele Episcopiei o să ne ocupăm noi. O să arendăm la prețuri mult mai bune. Vom negocia la sânge cu ei.

Cei prezenți au murmurat aprobator.

- O să deschidem rețeaua noastră de magazine bisericești. Deja am

deschis noul magazin din curtea Episcopiei. Ați fost cu toții prezenți la sfințirea lui. O să aducem noi marfa direct din Grecia, fără intermediari. O să cumpărăm marfa fără TVA și astfel vom avea prețul cel mai bun.

Căminaru asculta surprins. Erau atât de neștiutori în ale comerțului. Cum să cumperi fără TVA? Dacă nu plătești TVA în țara în care vinzi, atunci conform regulilor europene plătești în țara din care cumperi. Vai de voi, în Grecia TVA-ul este 23% pe când la noi 21%. Chiar nu știe nimeni din cei prezenți? Ce ignoranți! Pe cât se cred de importanți pe atât de mare e ignoranța lor.

– O să facem propria rețea de magazine funerare. Nu o să le numim pompe funebre. Ce e aia pompe funebre? O să le numim magazine de obiecte funerare, sau mai bine centre de servicii funerare.

– O să vindem la jumătate de preț, spuse unul dintre consilieri, o să închidem toți concurenții. Toți aprobă zgomotos.

Părintele Căminaru era contrariat. Chiar erau din altă lume? Nimeni nu își permite la concurența din piața adaosuri mai mari de 25%. Cum să vinzi la jumătate de preț. Chiar nu știu sau spun astfel să placă șefului?

Ridicând vocea autoritar episcopul Iustin zise:

– Avem printre noi un preot care a furat Biserica timp de 10 ani.

Înțelegând că vorbește despre el Căminaru s-a ridicat, respectuos, în picioare.

– A vândut vreme de zece ani obiecte pe care doar noi aveam voie să le comercializăm. Nu știm cum a îngăduit vlădica Iordan acest lucru. O să cercetăm și o să aflăm. E ceva necurat la mijloc. Acum, continuă Iustin, pentru a răscumpăra aceste fapte, ne va da să folosim gratuit spațiul comercial pe care îl deține.

Preotul Căminaru a înlemnit la auzul acestor vorbe, apoi a răspuns timid:

– Acest lucru nu este posibil, Sfinția Voastră, eu am rată la bancă pentru acel spațiu.

Fața lui Iustin deveni disprețuitoare și fluturând a lehamite din mâna dreaptă, a spus:

– Îți dăm cinci milioane!

„Cinci milioane, gândi Căminaru, asta nu știe că moneda țării este leul nou și că acum cinci milioane noi înseamnă cincizeci de miliarde vechi?” Spuse, însă, cu curaj:

– Niciodată nu se va întâmpla așa ceva! Dacă vă doriți spațiul familiei mele vom negocia la sânge!

Întreaga adunare amuți. Unul rămase cu paharul de apă în mână, altul cu covrigelul în gură, cu toții așteptau reacția episcopului. Aceasta se înnegră și mai mult, ochii i se dilatără și cu vocea ridicată spuse:

– Cum? Mai ești și obraznic! Cum îți permiți să vorbești așa cu mine. Unde te crezi? Protopoape, notează, de mâine este transferat la țară! Ce obraznicie! Ce tupeu! Unde ai făcut seminarul și facultatea?

– La Zabău și la București, răspunse Căminaru.

– Nu se cunoaște. Îl cunosc pe fratele tău. El era un băiat bun, nu ca tine. Poți să pleci!

George Căminaru ieși nervos din încăpere. Gândi: Ce tupeu! Vor să pună stăpânire pe bunul meu, pe munca mea și a familiei mele. Ce știe el despre sacrificiile pe care le-am făcut pentru a-l cumpăra. Totdeauna am evitat să fac afaceri cu șefii. E calea cea mai sigură să pierzi totul.

Străbătu aleile în pași repezi și fără să privească înapoi urcă în mașină și plecă spre casă.

CAPITOLUL 2

Drumul

Nu a străbătut nici 20 km că a sunat telefonul. Era protoiereul Valerian:

– Ce s-a întâmplat cu tine. Ce ți-a venit să răspunzi așa. Unde ești?

– Am plecat, sunt în drum spre casă.

– Vino imediat înapoi. Întoarce-te să îți ceri iertare. Am încercat să îl domolesc puțin.

– Nu i-a fost rușine să facă un asemenea abuz. Nu mă întorc!

– E foarte pornit împotriva ta. O să încerc să îl conving să renunțe la ideea transferului.

– Cum credeți. Doamne ajută!

Părintele Căminaru s-a adâncit, din nou, în gânduri. A venit în orașul Fomșa de 16 ani. Și-a dorit aceasta. A fost preot la o parohie mică din munții Putnei. O parohie mică dar cu oameni inimoși și credincioși cu care a reușit să facă multe lucruri bune. A dorit transferul la o biserică din orașul Fomșa, transformată în vremea comunismului în depozit de icoane, un fel de muzeu. A aflat că acea biserică trebuia redeschisă. Episcopul Iordan l-a refuzat spunând că vor trece ani până la redeschiderea aceluia locaș. I-a oferit, în schimb, un loc viran dintre blocuri, într-o zonă aproape centrală, în care să ridice o biserică nouă. Pentru aceasta a trebuit, însă, să dea examen. Iar la examen, spre surprinderea sa, era un candidat și pentru biserica pe care și-o dorise. A câștigat examenul și în scurtă vreme s-a mutat. În primăvară i-a venit ideea să amplaseze pe locul viitoarei biserici un cort militar. A obținut gratuit cortul de la Protecția Civilă, iar în noaptea de Paște a anului 1999 a fost inaugurarea. Pe o masă simplă, acoperită cu ștergare țărănești, pe un antimis vechi aparținând altei parohii, fără moaște, a slujit acolo liturghia. Și chiar au venit oameni. Ce șoc pentru mulți dintre ei să audă în noapte toaca și clopotele. Desigur, nu erau chiar clopot sau toacă, ci înregistrări puse pe un CD player scos la balconul unui apartament din apropiere. Mulțimea de oameni prezenți în acea noapte i-a dat curaj. Chiar era nevoie de biserică acolo.

Așa a început totul. A fost foarte greu la început. A fost disprețuit și ironizat de colegii preoți. Pentru mulți dintre ei era „ăla cu cortul”. Oamenii, însă, apreciau sacrificiul și efortul și au început să îl simpatizeze. În acea vară a construit, cu ajutorul comunității, Casa de prăznuire, o clădire simplă, fără etaj de aproape 100 metri pătrați. Cinci luni a durat întocmirea actelor, plimbate între Primărie și Episcopie. Autoritățile do-

reau ceva mai complex, mai rafinat, episcopul Iordan o construcție cât mai simplă. Doar două luni a durat zidirea și amenajarea clădirii. Șapte luni de mari sacrificii. Chiar salariul de profesor de religie la un liceu din apropiere a fost folosit pentru materialele necesare construcției și pentru plata muncitorilor. În acea perioadă nu a plătit șase luni chiria la apartamentul în care locuia. Zâmbi când își aminti că avea pantofii atât de ruși în talpă încât îi era rușine să îngenuncheze la liturghie. Atunci și-a promis că așa ceva nu se va întâmpla, că soția sa și cei doi copii vor avea o viață decentă.

Sfințirea Casei de praznic, transformată în paraclis de rugăciune, a avut loc în ziua de Sfântul Andrei, creștinătorul strămoșilor daci ai poporului român și ocrotitorul parohiei. Nu a uitat nici după atâția ani cum la slujba de sfințire, la rostire Crezului la Liturghie, vocile unite ale participanților au făcut să tremure geamurile clădirii.

În acel locaș a botezat, a cununat, a spovedit, a ținut slujbe. Aproape zilnic era în rugăciune. Acolo s-a încheiat comunitatea parohială.

În anul următor au reușit terminarea fundației noii biserici, apoi an cu an, ridicarea construcției, acoperirea, împrejmuirea cu gard. Cu toții își doreau să facă ceea ce era necesar pentru a sluji pe Dumnezeu într-o biserică frumoasă. Au fost eforturi mari, multe griji și multe sacrificii. El însuși, zi de zi, îmbrăca salopeta și punea mâna pe târnacop și pe roabă, muncea ca un adevărat salahor. Totul a trecut prin mâna lui, fiecare cărămidă, fiecare sac de ciment. A zidit, a tencuit, a pregătit și a turnat betonul alături de constructori și de enoriași. A cărat materiale cu mașina lui. Una din mașini a fost nevoit să o abandoneze în parohie pentru că i s-a rupt ambreiajul. Implicarea sa a atras și a făcut și pe oameni să contribuie cu ceea ce puteau. Unii aduceau câte un platou cu gogoși, alții veneau cu mâncare, alții munceau după puterea lor, foarte mulți au contribuit cu bani. Fondurile au fost doar de la oameni. O singură familie a contribuit cu o sumă mai consistentă. Aceștia, după ce au pierdut una dintre fiice într-un accident de motocicletă în Italia au folosit o parte din bani primii de la statul italian spre a ajuta la ridicarea unei case lui Dumnezeu în